

[Aksel Larsen.]

„I anledning af den forventelige officielle tilslutning til Atlantpagten fra Danmarks side blev der i tirsdags afholdt et møde i det kommunistiske parti-hovedkvarter i det tidligere hotel „Phønix“ i København. Folketingsmand *Aksel Larsen* gav de deltagende parti-tillidsmænd fra hele landet instruks om fremtidens arbejde, og han opfordrede dem til at følge det italienske kommunistpartis eksempel. Al afhængighed af Marshallhjælpen og alle bestræbelser for at knytte Danmark til Atlantmagterne måtte saboteres.“

Se, dermed har man på en fiks måde sagt: Aksel Larsen holdt en tale, og så lavede kommunisterne sabotage i Randers.

Jeg er revnende ligeglad med, om det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft tror mig eller ikke, men den pågældende tirsdag har der ikke været afholdt noget møde i partihovedkvarteret i hotel Phønix; der har overhovedet ikke den pågældende tirsdag været afholdt noget møde i det kommunistiske partis ledelse; der har ikke været indkaldt repræsentanter fra provinsen til noget møde. Aksel Larsen har ikke holdt nogen tale, har ikke opfordret til at følge Italiens eksempel, har ikke erklæret, at man skal sabotere noget som helst.

Og iøvrigt: sabotagebranden viste sig at være påsat af en af dem, der i hvert fald før og under krigen sympatiserede med det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, en nazist, som mente at det kunne gavne ham, om hans olielager blev stukket i brand; derfor betalte han sine ekspedienter for at stikke ild på.

Der har endnu ikke i „Nationaltidende“ været det, der lignede en undskyldning til os kommunister, fordi man serverede denne olielagerbrand i denne opsætning. Jeg gratulerer det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft til hans glæde over „Nationaltidende“ og hans solidaritet med dette blad.... (*Hans Thyge Jacobsen*: Hvad mener De med, at han sympatiserede med Kraft?). Jeg har ikke stor lyst til at diskutere med det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen, som jeg synes kunne gøre et forsøg på ikke yderligere at nedsætte rigsdagens anseelse ved den måde, han ofte optræder herinde på.

Iøvrigt har der været talt en del om kommunisterne, og den højtærede statsminister har patetisk og med dramatisk tonefald forkyndt, at socialdemokratiet har intet som helst samarbejde med kommunisterne, dets samvittighed er ren, og det danske

socialdemokrati har æren af, at den kommunistiske bølge blev slået tilbage. Jeg skal ikke blande mig i den broderstrid mellem socialdemokrater og konservative, der pågår med ligeså stor voldsomhed nu som i 1941, om, hvem der har været flinkest til at bekæmpe kommunisterne. Jeg vil blot have lov til at sige, at man kan ikke både blæse og have mel i munden. For nogle få dage siden fik vi i den socialdemokratiske presse at vide, at vi var nogle nærmest arveligt belastede forbrydere, når vi ikke ville støtte og værne den socialdemokratiske regering mod angreb fra venstre og konservative. Og så står statsministeren her og roser sig af, at han altid har angrebet kommunisterne, aldrig har levnet os ære for to skilling, at det er ham og hans parti, der har æren for, at vort parti ikke er stærkere, end det er!

Med hvad ret kommer man og forlanger, at vi skal værne regeringen, redde dens liv, når man samtidig siger, at man vil ikke være i stue sammen med os, at man hader os og vil forfølge os, hvor man overhovedet kan komme til det? (*Afbrydelse*: Hvem har bedt om det?). Som jeg sagde, det er den socialdemokratiske presse, der hyler over, at nu lægger kommunisterne op til ministerstorm sammen med venstre og konservative. Jeg kan ikke udtale mig om, hvad det ærede medlem hr. Erik Eriksen eller den konkurrerende ordfører fra venstre, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, går rundt med i lommen af dagsordener eller andre papirer, men jeg kan udtale mig om, at der her i dette ting findes et meget stort, omend på visse områder lidt varierende flertal, der har afgjort alle væsentlige spørgsmål i den tid, vi har haft den nuværende regering. Det er ganske vist rigtigt, at Knud Kristensen-regeringen blev væltet, fordi et flertal, hvortil kommunisterne hørte, var modstandere af Knud Kristensens politik. Det er imidlertid også rigtigt, at oktobernoter var alle partier undtagen kommunisterne enige om. Det er iøvrigt rigtigt, som jeg har haft lejlighed til at sige det i går, at alle store politiske spørgsmål i denne samling er blevet løst i samdrægtighed mellem regeringen, socialdemokratiet og de borgerlige partier, med den lille undtagelse, at i visse spørgsmål har retsforbundet måttet separere sig fra det radikale venstres rigsdagsgruppe, der under trykket af de radikale vælgeres pres stemte imod Atlantpagten. Men ellers har man jo sluttet skatteforlig, jordlovsforlig, Marshallplanforlig, valgretsforlig og alle mulige andre forlig, så hvis det ikke var